

Asia C-500/18

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

30.7.2018

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Tribunalul Specializat Cluj (Clujin kauppaoikeudellinen
erityistuomioistuin, Romania)

Ennakkoratkaisupyynnön tekemispäivä:

2.5.2018

Kantaja:

AU

Vastaajat:

Reliantco Investments LTD

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Pääasian kohde

Mitättömäksi toteamista ja vastuun vahvistamista koskeva kanne, jossa kantaja vaatii, että

- a) eräät Reliantco Investments Ltd -yhtiön sähköisellä kauppapaikalla osoitteessa www.ufx.com olevan rahoitusvälineiden kaupankäyntisopimuksen ehdot todetaan kohtuuttomiksi ja poistetaan sopimuksesta mitättöminä
- b) kuusi rajahintatoimeksiantoa [limit order], jotka kantaja teki UFX-kauppapaikalla 13.1.2017, todetaan mitättömiksi
- c) vastaajat tuomitaan maksamaan 1 919 720 Yhdysvaltain dollaria (USD, jäljempänä dollari) 13.1.2017 lähtien suoritusajankohtaan saakka laskettavine lainmukaisine korkoineen, ensisijaisesti vahingonkorvauksena ja toissijaisesti rajatoimeksiantojen mitätöimisenä ja siitä seuraavana osapuolten aikaisemman tilanteen palauttamisena

d) vastaajat tuomitaan maksamaan 191 972 dollaria vahingonkorvausta aineettomista vahingoista.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

SEUT 267 artiklan nojalla pyydetään direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 12 alakohdan, direktiivin 93/13/ETY 2 artiklan b alakohdan ja asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko kansallisella tuomioistuimella, joka tulkitsee direktiivin 2004/39/[EY] 4 artiklan 1 [kohdan] 12 alakohdassa tarkoitettua yksityisasiakkaan käsitettä, mahdollisuus tai velvollisuus käyttää samoja tulkintaperusteita, joiden mukaan direktiivin 93/13/ETY 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu kuluttajan käsite määritellään?
2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, millä edellytyksillä direktiivissä 2004/[39/EY] tarkoitettu ”yksityisasiakas” voi nyt tarkasteltavan asian kaltaisessa tilanteessa vedota asemaansa kuluttajana?
3. Ovatko erityisesti ne seikat, että direktiivissä 2004/[39/EY] tarkoitettu yksityisasiakas tekee suhteellisen lyhyessä ajassa suuren määrän kauppvoja ja sijoittaa erittäin suuren määrän rahaa direktiivin 2004/39/[EY] 4 artiklan [1 kohdan] 17 alakohdassa määriteltyihin rahoitusvälineisiin, merkityksellisiä perusteita, kun arvioidaan samassa direktiivissä tarkoitettun ”yksityisasiakkaan” asemaa kuluttajana?
4. Onko kansallisella tuomioistuimella, joka ratkaisee oman toimivaltansa ja jonka on tällöin myös ratkaistava, sovelletaanko asiassa asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 [kohdan] c alakohtaa vai 7 artiklan 2 kohtaa, mahdollisuus ja/tai velvollisuus ottaa huomioon se aineellisoikeudellinen oikeusperusta, johon kantaja vetoaa (eli yksinomaan sopimuksenulkoisen vastuu) oikeuskeinona direktiivissä 93/13/ETY tarkoitettulla tavalla kohtuuttomiksi väitettyjä sopimusehtoja vastaan, jolloin sovellettava aineellinen lainsäädäntö ratkaistaan asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) perusteella, vai tekeekö kantajan mahdollinen kuluttajan asema hänen vaatimukselleen esittämän aineellisoikeudellisen oikeusperustan merkityksettömäksi?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annettu neuvoston direktiivi 93/13/ETY (EYVL 1993, L 95, s. 29), 2 artiklan b alakohta ja 3 artiklan 1 kohta.

Rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY (EUVL 2004, L 145, s. 1), 1 artiklan 2 kohta, 2 artiklan 2 kohta, 4 artiklan 1 kohdan 12 alakohta, 6 artiklan 4 kohdan d alakohta ja 19 artiklan 2, 3 ja 5 kohta.

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1215/2012 (uudelleenlaadittu) (EUVL 2012, L 351, s. 1), 17 artiklan 1 kohdan c alakohta, 18 artiklan 1 kohta, 19 artikla, 21 artiklan 1 kohta ja 25 artiklan 4 kohta.

Sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) (EUVL 2008, L 177, s. 6), 6 artiklan 1 ja 2 kohta.

Sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (EUVL 2007, L 199, s. 40), 2 artiklan 1 kohta.

Vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita (PRIIP-tuotteita) koskevista avaintietoasiakirjoista 26.11.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1286/2014 (EUVL 2014, L 352, s. 1), 13 artiklan 1 kohta.

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin nostaa esiin useita kansallisen lainsäädännön säännöksiä, joihin kantaja on kanteessaan vedonnut ja ”joita voitaisiin soveltaa nyt tarkasteltavaan tapaukseen”, jos tarkastellaan sen asiakysymystä. Ne ovat kuitenkin merkityksettömiä tämän tuomioistuimen toimivaltaan kuuluvan kysymyksen eli ennakkoratkaisupyynnön ratkaisemisen kannalta.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Kantaja avasi 15.11.2016 tilin sähköistä kaupankäyntiä varten Reliantco Investments Ltd -yhtiön sähköisellä kauppapaikalla osoitteessa www.ufx.com ja ilmoitti siinä yhteydessä kauppapaikan kautta hyväksyvänsä hinnanerosopimuksen (contract for difference) tyyppisillä rahoitusvälineillä käytävää kauppaa (jäljempänä CFD-kauppa) koskevat UFX-ehdot.
- 2 Avatakseen tilin UFX-kauppapaikalle kantaja käytti erään kaupallisen yhtiön verkkotunnusta ja kävi sittemmin kyseisen yhtiön kehitysjohtajan nimikettä kirjeenvaihdossaan Reliantco Investments Ltd -yhtiön kanssa.

- 3 Kantaja allekirjoitti 11.1.2017 sopimuksen kaupankäynnistä saatavista eduista ja ilmoitti, että hän aikoi hyödyntää Reliantco Investments Ltd -yhtiön tarjoamaa kaupankäyntiä ja että hän oli lukenut ja ymmärtänyt tarjouksen ehdot ja hyväksyneet.
- 4 Näissä olosuhteissa kantaja teki Reliantco Investments Ltd -yhtiön, joka toimi Kyproksella arvopaperi- ja pörssilautakunnalta luvan saaneena ja sen sääntelemänä toimijana, kanssa asiakassopimuksen kyseisessä CFD-kauppaa varten tehdyssä sopimuksessa mainituilla ehdoilla.
- 5 Asianosaisten välisen sopimuksen 27 kohdan mukaan kaikki sopimuksesta johtuvat tai siihen liittyvät riidat ratkaistaan Kyproksen tuomioistuimissa. Lisäksi sopimukseen ja osapuolten välisiin kaupankäyntisuhteisiin sovelletaan Kyproksen lakia.
- 6 Marraskuusta 2016 lähtien 13.1.2017 asti kantaja sai 197 CFD-kaupan perusteella 644 413,53 dollaria voittoa.
- 7 Kantaja teki 13.1.2017 UFX-kauppapaikalla kuusi rajatoimeksiantoa, joissa kohde-etuutena oli öljyn hinta. Kantaja väittää menettäneensä kyseisten kauppojen seurauksena koko kaupankäyntitililleen talletetun summan eli 1 919 720 dollaria.
- 8 Kantaja nosti 26.4.2017 ennakkoratkaisupyynnön esittäneessä tuomioistuimessa kanteen kyproslaista Reliantco Investments Ltd -yhtiötä ja Reliantco Investments Ltd Limassol Sucursala Bucureștia (Reliantco Investments Ltd Limassol, Bukarestin sivuliike) vastaan ja väitti joutuneensa mainitun summan menettämiseen johtaneen petollisen manipuloinnin uhriksi.
- 9 Näissä olosuhteissa kantaja vetoaa vastaajien korvausvastuuseen kuluttajansuojaa koskevien säännösten rikkomisen perusteella. Vastaavasti kantaja vaatii, että useat sopimusehdot todetaan kohtuuttomiksi ja poistetaan mitättöminä sopimuksesta, että kantajan UFX-kauppapaikalla 13.1.2017 tekemät kuusi rajatoimeksiantoa todetaan mitättömiksi, että vastaajat veloitetaan maksamaan 1 919 720 dollaria 13.1.2017 lähtien suoritusajankohtaan saakka laskettavine lainmukaisine korkoineen, ensisijaisesti vahingonkorvauksena ja toissijaisesti rajatoimeksiantojen mitätöimisenä ja siitä seuraavana osapuolten aikaisemman tilanteen palauttamisena, ja että vastaajat veloitetaan maksamaan 191 972 dollaria aineettomista vahingoista.
- 10 Kantaja katsoo, että vastaajat ovat korvausvastuussa, koska kantajan kuluttajansuojaa koskevia säännöksiä on rikottu, sillä vastaajat eivät täyttäneet tarjottuja palveluja ja UFX-kauppapaikalla käytävään kauppaan liittyviä riskejä koskevaan tiedottamiseen, neuvonantoon ja varoittamiseen liittyviä oikeudellisia velvoitteitaan kantajaa kohtaan, sillä vastaajat sisällyttivät UFX-sopimukseen useita kohtuuttomia ehtoja, joista ei neuvoteltu ja joilla saatettiin osapuolten väliset oikeudet ja velvollisuudet epätasapainoon ja jotka olivat ristiriidassa vilpittömän mielen edellytyksen kanssa, ja sillä vastaajat tarjosivat epäasiallisia markkinointi- ja neuvontapalveluita, jotka liittyivät personal trainer -palveluiksi

naamioituihin sijoituksiin, eivätkä toteuttaneet tehtyjä toimeksiantoja annettujen ohjeiden mukaisesti, minkä seurauksena vahinko syntyi.

- 11 Vastakanteessaan vastaajat esittivät Romanian tuomioistuinten toimivallan puutetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen ja katsoivat, että ainoastaan Kyproksen tuomioistuimet ovat toimivaltaisia käsittelemään kanteen.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

- 12 **Vastaajat** esittävät toimivallan puutetta koskevan väitteensä tueksi useita seikkoja.
- 13 Ensinnäkin ne katsovat, että UFX-sopimuksen osapuolet valitsivat sopimuksen 27 kohdassa pätevällä oikeuspaikkalausekkeella Kyproksen tuomioistuimet toimivaltaisiksi sopimukseen liittyvissä asioissa.
- 14 Toiseksi kyproslainen tuomioistuin, nimittäin Limassolin alueellinen tuomioistuin, jossa kantaja oli hakenut Kyproksella väliaikaista turvaamistoimea ensimmäistä vastaajaa vastaan, on jo todennut olevansa toimivaltainen ratkaisemaan asian.
- 15 Kolmanneksi vastaajat katsovat, että romanialaisten tuomioistuinten, joissa kantaja on pannut asian vireille, toimivalta – joka perustuu asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohdan luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 18 ja 19 artiklan kanssa – on poissuljettu, koska jos oikeuspaikan valinnan pätevydestä on erimielisyyttä, tuomioistuimen on kyseisen asetuksen 25 artiklan 1 kohdan mukaan arvioitava tätä pätevyyttä sen valtion lain mukaan, jonka osapuolet ovat valinneet oikeuspaikaksi, eli tässä tapauksessa Kyproksen lain mukaan.
- 16 Neljänneksi vastaajat toteavat, että niiden mielestä kanne perustuu sopimuksentekotuottamukseen (culpa in contrahendo), koska kantaja vaatii korvausvastuun vahvistamista väitetysti harhaanjohtavan mainonnan ja sopimusta edeltävien tiedonantovelvoitteiden väitetyn rikkomisen vuoksi, ja että sopimuksentekotuottamus on asetuksen (EY) N:o 864/2007 2 artiklan 1 kohdan mukaan sopimukseen perustumaton velvoite.
- 17 Viidenneksi vastaajat katsovat, että asiassa ei ole käynyt ilmi, perustaako kantaja vaatimuksensa asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuun ensimmäiseen tapaukseen (sopimus on tehty sellaisen henkilön kanssa, joka harjoittaa kaupallista tai elinkeinotoimintaa siinä jäsenvaltiossa, jossa kuluttajalla on kotipaikka) vai c alakohdassa tarkoitettuun toiseen tapaukseen ([sopimuspuoli] millä keinoin tahansa suuntaa tällaista toimintaa kyseiseen jäsenvaltioon tai useisiin valtioihin kyseinen jäsenvaltio mukaan lukien, ja sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin).

- 18 Asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohta ei nimittäin vastaajien mukaan sovellu nyt tarkasteltavaan asiaan, koska toisella vastaajalla, joka on ensimmäisen vastaajan määräysvallassa oleva yhtiö, ei ole Romaniassa työntekijöitä eikä taloudellista toimintaa, eikä se ole vielä saanut Kyproksen arvopaperilautakunnalta toimilupaa; määräysvaltaa käyttävä yhtiö puolestaan ei välittömästi tarjoa Romaniassa kaupankäyntipalveluita markkinoilla.
- 19 Kuudenneksi vastaajat kiistävät sen, että kantaja olisi kuluttaja, ja katsovat, että kyseessä on luonnollinen henkilö, joka on tavoitellut voittoa käymällä kauppaa CFD-rahoitusvälineillä niin, ettei kyse ole ollut ei-ammattimaisesta toiminnasta, vaan tietynlaisesta ammattimaisesta toiminnasta, jossa kantaja on sopimuksen täytäntöönpanon aikana saanut voittoa 644 413,53 dollaria tehtyään marraskuun 2016 ja 13.1.2017 välisenä aikana 197 kauppaa, joista vain kuusi on riitautettu. Asetuksen (EU) N:o 1215/2012 19 artiklan säännöksillä ei ole merkitystä, koska kantaja ei toiminut kuluttajana. Lisäksi kuluttaja-aseman määrittely tapahtuu Kyproksen lain mukaan, ja kyproslainen tuomioistuin on jo ilmaissut suhtautuvansa varauksellisesti kantajan asemaan kuluttajana.
- 20 **Kantaja** vaatii vastaajien esittämän oikeudenkäyntiväitteen hylkäämistä ja katsoo, että romanialaiset tuomioistuimet ovat toimivaltaisia ratkaisemaan asiakysymyksen.
- 21 Kantaja väittää nimittäin, että UFX-sopimuksen 27 kohtaan sisältyvä oikeuspaikkalauseke on pätemätön, koska se on asetuksen (EU) N:o 1215/2012 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti aineellisen pätevyyden edellytysten puuttumisen vuoksi kyseisen jäsenvaltion lain mukaan mitätön tai koska sopimus kuuluu ainakin jonkin saman asetuksen 25 artiklan 4 kohdassa tarkoitettun poikkeuksen soveltamisalaan.
- 22 Kantaja väittää, että tällä tavalla sivuutetaan asetuksen (EU) N:o 1215/2012 25 artiklan 4 kohdan säännökset, joissa viitataan otsikon ”Toimivalta kuluttajasopimusta koskevista asioista” alla olevaan 19 artiklaan. Kantajan mukaan UFX-sopimuksen toimivaltaa koskeva ehto on viimeksi mainitun artiklan vastainen, ja se on vaatinut, että kyseinen ehto todetaan luonteeltaan kohtuuttomaksi. Kantajan mukaan ehto on kuluttajalainsäädännön näkökulmasta pätemätön, eikä kyproslaisten tuomioistuinten toimivaltaa koskevaa ehtoa voida näin ollen pitää pätevänä.
- 23 Vastaajien Limassolin alueellisen tuomioistuimen tuomioon perustuvan väitteen osalta kantaja toteaa, ettei kyseisen tuomion sisältö ole nyt tarkasteltavassa asiassa oikeusvoimainen, koska kyseinen tuomio annettiin asetuksen (EU) N:o 1215/2012 35 artiklan perusteella väliaikaisia oikeussuojaa ja turvaamistoimia koskevassa asiassa eikä se liity nyt käsiteltävän asian tosiseikastoon tai tilanteeseen, joka kuuluisi Romanian tuomioistuinten yleiseen toimivaltaan.
- 24 Kantaja väittää lisäksi, ettei se, että kanteen väitetään perustuvan sopimuksentekotuottamukseen, sulje pois asetuksen (EU) N:o 1215/2012 4 jakson

soveltamista, koska viimeksi mainitun tarkoituksena on kuluttajien etujen suojaaminen aineellisen oikeuden näkökulmasta. Tällainen oikeussuoja jäisi näennäiseksi, jos sopimusperusteista vastuuta rajoitettaisiin huomattavasti mutta erittäin laaja-alainen sopimuksenulkoisen vastuu jäisi sen sijaan kokonaan sen ulkopuolelle.

Tiivistelmä ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 25 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että nyt tarkasteltavassa asiassa on toimivallan määrittämiseksi tulkittava direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 12 alakohdassa tarkoitettua yksityisasiakkaan käsitettä. Se pitää niin ikään tarpeellisenä määrittää, voiko kansallinen tuomioistuin ottaa huomioon aineellisoikeudellisen perustan, johon kantaja vetoaa – toisin sanoen yksinomaan sopimuksenulkoisen vastuu – ja/tai täytyykö sen ottaa se huomioon sellaisten direktiivin 93/13/ETY mukaisten väitetyksi kohtuuttomien ehtojen vastaisena oikeuskeinona, joihin sovellettava aineellinen lainsäädäntö määräytyy asetuksen (EY) N:o 864/2007 mukaisesti, vai tekeekö kantajan mahdollinen kuluttaja-asema hänen vaatimuksensa aineellisoikeudellisen perustan merkityksettömäksi.
- 26 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin toteaa siis, että kantaja perustaa kanteensa siviilioikeudelliseen korvausvastuuseen eli sopimuksenulkoiseen vastuuseen, johon sovellettava aineellinen oikeus määräytyisi asetuksen (EY) N:o 864/2007 mukaan, vaikka hän samanaikaisesti vetoaa asemaansa kuluttajana – jolloin hänen kanteensa voisi olla luonteeltaan sopimusoikeudellinen – ja viittaa toimivallan osalta asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännöksiin.
- 27 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin toteaa myös, että vastaajat yhtäältä kiistävät kantajan kuluttaja-aseman ja katsovat, ettei asetuksen (EU) N:o 1215/2012 19 artiklan säännöksiä sovelleta; niiden mukaan kuluttaja-asema on määritettävä Kyproksen oikeuden mukaan ja kyproslainen tuomioistuin on jo ilmaissut suhtautuvansa varauksellisesti kantajan kuluttaja-asemaan. Toisaalta kantaja väittää, että direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 12 alakohdan mukainen yksityisasiakkaan käsite vastaa direktiivin 93/13/ETY 2 artiklan b kohdan mukaista kuluttajan käsitettä.
- 28 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin suhtautuu varauksellisesti tähän viimeksi mainittuun kantajan väitteeseen. Se toteaa nimittäin, että direktiivin 93/13/ETY 2 artiklan b alakohdassa määritellään, että kuluttajalla tarkoitetaan ”jokaista luonnollista henkilöä, joka tämän direktiivin kattamia sopimuksia tehdessään ei harjoita ammatti- tai liiketoimintaa”; sen sijaan direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 12 alakohdan mukaan yksityisasiakkaalla tarkoitetaan asiakasta, joka ei ole ammattimainen asiakas, kun taas ammattimaisen asiakkaan käsitteeseen kuuluvat yksiköt, joilla on oltava toimilupa tai joita on säänneltävä, jotta ne voivat toimia rahoitusmarkkinoilla.

- 29 Näiden säännösten tulkinnasta käy siten ilmi, että kuluttaja voi olla ainoastaan luonnollinen henkilö, joka toimii muutoin kuin ammatti- tai liiketoimintansa puitteissa, kun taas yksityisasiakas voi olla joko luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka toimija, joka poikkeaa direktiivin 2004/39/EY liitteessä 2 esitetystä.
- 30 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin viittaa lisäksi 3.7.1997 annettuun tuomioon Benincasa (C-[269/95], EU:C:1997:337), jossa todettiin, että ”kuluttajansuojaa koskevaa erityisjärjestelmää sovelletaan vain sopimuksiin, jotka eivät liity ammattiin tai elinkeinotoimintaan taikka niitä koskevaan tavoitteeseen ja jotka on tehty niistä riippumatta ja joiden ainoa tarkoitus on tyydyttää henkilön omat yksityiset kulutustarpeet, kun taas tällainen suoja ei ole perusteltua sellaisen sopimuksen osalta, jonka tarkoitus liittyy ammattiin tai elinkeinotoimintaan”.
- 31 Tässä yhteydessä ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pitää merkityksellisinä vastaajien väitteitä, joiden mukaan kantaja on tehnyt noin kolmen kuukauden kuluessa 197 kauppaa, joista hän on saanut 644 413,53 dollaria voittoa, ja riitauttanut edellä mainituista kaupoista vain kuusi. Edellä mainituissa olosuhteissa kantaja voitaisiin luokitella direktiivissä 2004/39/EY määritettyjen ja sen liitteessä II olevaan 2 kohtaan sisältyvien perusteiden mukaan ammattimaiseksi asiakkaaksi.
- 32 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että avatakseen tilin UFX-kauppapaikalle kantaja käytti erään kaupallisen yhtiön verkkotunnusta ja kävi sittemmin kirjeenvaihtoa Reliantco Investments Ltd -yhtiön kanssa kyseisen yhtiön kehitysjohtajana.
- 33 Tässä tilanteessa ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että on tärkeää selvittää yksityisasiakkaan ja kuluttajan käsitteitä, erityisesti ohjeellisia tai pakollisia perusteita, joita kansalliset tuomioistuimet voivat soveltaa, kun ne tulkitsevat sopimusehtoja unionin oikeuden valossa ja joutuvat määrittämään, täyttääkö kuluttaja-asemaansa vetoava osapuoli kyseisten perusteiden valossa kuluttajana pitämisen edellytykset.
- 34 Neljättä kysymystä ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin täsmentää toteamalla, että sillä on merkitystä tilanteessa, jossa kansallinen tuomioistuin joutuu kolmeen ensimmäiseen kysymykseen annettavista vastauksista mahdollisesti ilmenevien tulkintaohjeiden ja asetuksen (EU) N:o 1215/2012 säännösten tulkinnan perusteella ratkaisemaan toimivaltansa ja sen jälkeen sen, sovelletaanko asiassa asetuksen (EU) N:o 1215/2012 17 artiklan 1 kohdan c alakohtaa vai 7 artiklan 2 kohtaa.
- 35 Vastaavasti ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että asetuksen (EU) N:o 1215/2012 4 jaksossa säännellään toimivaltaa kuluttajasopimusta koskevissa asioissa ja että sitä sovelletaan lähtökohtaisesti kuluttajan esittämiin sopimukseen perustuviin vaatimuksiin, kun taas nyt tarkasteltava kanne perustuu yksinomaan siviilioikeudelliseen korvausvastuuseen, joka sulkee pois

sopimussuhteen olemassaolon, jolloin toimivallan määrittämiseksi esiin nousee kysymys asetuksen (EU) N:o 1215/2012 2 jakson 7 artiklan 2 kohdan säännösten sovellettavuudesta.

- 36 Kantaja on acte clair -oppiin vedoten katsonut, etteivät ennakkoratkaisukysymykset ole tarpeellisia eivätkä pääasian ratkaisemisen kannalta merkityksellisiä, mutta vastaajat puolestaan ovat pitäneet tuomioistuimen muotoilemien ennakkoratkaisukysymysten esittämistä tarpeellisena. Tässä tilanteessa ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo joka tapauksessa, että asetukseen (EU) N:o 1215/2012 perustuvaa toimivallan määrittämistä varten unionin tuomioistuimelle on esitettävä edellä olevat ennakkoratkaisukysymykset, jotta unionin tuomioistuin unionin oikeussääntöjen tavoitteen mukaisesti tulkitsisi romanialaisten tuomioistuinten yleistä toimivallan puutetta koskevan väitteen ratkaisemisen kannalta merkityksellisiä säännöksiä.

DOCUMENTO DILAVORO